

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် နှင့်

ဗိုက်ပူသူတော်

၀၉ ၄၂၀၀၄၀၃၃၅

မီးကိုတိုးသောပိုးဖလံနှင့် အသံမြည်သောပုရစ်များ

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်၏ အစွန်အဖျားအကျဆုံးဖြစ်သည့် ကော့သောင်းမြို့ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း ဆိုက်ကပ် လာလေ၏။ ။ အချိန်မှာ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန် ဖြစ်၏။ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများ ထမ်းပိုးရန်အတွက် သူ့ထက်ငါတိုးဝှေ့၍ ရွက်လှေကြီးဆီသို့ သွားကြကုန်၏။

ထိုရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ခရီးသည် အမြောက်အများ ဆင်းသက်ကြလေ၏။ ထိုခရီးသည် တို့ အထဲတွင် အရပ်အမောင်းကောင်းသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးထူလှသော လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါ၍ လာလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် အခြားသောခရီးသည် များကဲ့သို့ ပစ္စည်းပစ္စယ ဝန်စည်စလယ်များ များ စွာမပါရှိပေ။ တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့်ရှိသော အံစာတုံး ပုံသဏ္ဌာန် လေးထောင့်စပ်စပ် အနီရောင် ကျွန်းသေတ္တာက လေးတစ်လုံးသာလျှင် ပါလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ဆင်း လာပြီးနောက် ကမ်းနားဆိပ်အနီးရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် သူ၏ သေတ္တာကလေးကိုချကာ သေတ္တာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေသည့်အချိန်၌ပင် နေဝင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလွှမ်း သွားလေတော့၏။

ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်များမှာ မူ မီးများ စတင်ထွန်းညှိလေတော့၏။ ထိုလူကြီးသည် သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထ၍

ထမင်းဆိုင်တန်းများ ရှိရာသို့လျှောက်သွားလေ၏။ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် အနီးသို့ရောက်လျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသူတစ်ယောက်အား “ခရီးသည် ကြီး ဘယ်မှာ လဲ” ဟု မေးရာ ထိုသူက “တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ” ဟု ပြော၍ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ဆီသို့ ညွှန်ပြသဖြင့် ထိုလူကြီးသည် သူ၏ သေတ္တာကလေးကိုထမ်းကာ တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ကား ညအိပ်တည်းခို၍ ရသော ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူကြီးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် တံခါးများ ပိတ်၍ ထားသော “ခရီးသည် ကြီး” အမည်ရှိ ထမင်းဆိုင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုထမင်းဆိုင်ကြီး၏ ရှေ့၌ ကား လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ဆိုင်းဘုတ်တွင် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကျော၌ ပိုးလျှက် တောင်ငှေ့ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ထောက်ကာ ခရီးသွားနေသော ခရီးသည် ကြီးတစ်ဦး၏ ပုံကို ရေးဆွဲထားလေ၏။ ခရီးသည် ကြီး၏ ခြေထောက်၌ လည်း ကြိုးစည်းဖိနပ်တစ်ရန်ကို စီး၍ ထားသည့်အပြင် ခြေသလုံးများကိုလည်း အဝတ်ကြိုးများ ဖြင့် ပတ်ချည်ထားပုံကို အသေးစိတ် ရေးခြယ်ထားလေ၏။ ခရီးသည် ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်တွင် လည်း သင်္ဘောသားသုံး မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ထားလေ၏။

ထိုမှန်အိမ်မှာ ပန်းချီဆွဲထားသည် မဟုတ်ပေ။ မှန်အိမ်အစစ်တစ်လုံးကို ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ လူကြီးသည် ထိုပန်းချီပုံကြီးကို ကြည့်ကာသဘောကျ၍ ပြုံးမိလေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်တံခါးသို့ သွားရောက်

၍ ...

“ဆိုင်ရှင်တို့ ...ဆိုင်ရှင်တို့ ” ဟု အော်လေ၏။

အတွင်းမှ ဆိုင်ရှင် တရုတ်အဖိုးကြီးက သူ၏ စားပွဲထိုးအား...

“ဟေ့ကောင် တံခါးမှာ လာပြီးခေါ်နေတယ်၊ ဆိုင်ပိတ်ထားပြီလို့ ပြောလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် စားပွဲထိုးသည် တံခါးအနီးသို့ သွားရောက်၍ ...

“ဆိုင်ပိတ်ထားပြီ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အပြင်ဘက်မှ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် လူကြီးက...

“ပိတ်ထားမှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဖွင့်ပေးဖို့ ပြောနေတာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဖွင့်လို့ မရဘူး” ဟု စားပွဲထိုးက ပြောပြန်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မရမှာ လဲကွ၊ မင်းတုပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရင် တံခါးပွင့်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ ဆိုင်ရှင် တရုတ်အဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်၊ အိပ်ဖို့ ကြိုးခုတ် တစ်လုံးရယ်၊ ခြင်ထောင်ရယ်၊ ခေါင်းအုံးရယ်၊ စောင်ရယ် အပြည့်အစုံလုပ်ထားဖို့ ၊ ပြီးတော့ ငါစားဖို့ တစ်ပေပတ်လည် အခေါက်ကင် နီနီကြွပ်ကြွပ်တစ်ချပ်၊ ရှာလကာရည်ကောင်းကောင်း တစ်ခွက်၊ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ် တစ်ပွဲ၊ မုန့်ညင်းချဉ်နဲ့ ကြော်ထားတဲ့ အသည်း အမြစ်တစ်ပွဲ၊ ဖန်ပလားဘက်ကလာတဲ့ ဆန်အရက် တစ်လုံး၊ ဆေးပြင်း လိပ် တစ်ထုပ်၊ အပျင်းပြေသတ်ပုတ်ဖို့ လူမိုက်က နှစ်ယောက်၊ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ငါ့မှာ တာထဲက တစ်ခု လိုရင် ဆိုင်ရှင်ကို နှစ်ချက် မင်းကို တစ်ချက် တံတောင်နဲ့ ထောင်းမယ် ကြားလား” ဟု အသေးစိတ် မှာ ကြား လိုက်လေ၏။

စားပွဲထိုးကလေးသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးထံသို့ လာကာအပြင်မှ လူကြီးပြောသောစကားများကို အသေးစိတ် ပြန်၍ ပြောနေလေ၏။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးမှာ တရုတ်ပေသီးခွက်ဖြင့် စာရင်းတွက်နေသည် ဖြစ်ရာ စားပွဲထိုးက...

“တစ်ပေပတ်လည် အခေါက်ကင်ကြွပ်ကြွပ် တစ်ချပ်” ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ၌ ယောင်ရမ်း၍ သူ၏ ပေသီးတစ်လုံးကို ဒေါက်ခနဲ ရွှေ့လိုက်လေ၏။

“အတယ်ကြီး သူမှာ တာတွေမရရင် ဆိုင်ရှင်ကို နှစ်ချက်၊ ကျုပ်ကို တစ်ချက် တံတောင်နဲ့ ထောင်းမယ်ဆိုပဲဗျာ” ဟု စားပွဲထိုးကလေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောလေ၏။

“စူက ဘာတွေ မှာ နေတာလဲ” ဟု ဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးက ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့၊ သေသေချာချာ မှတ်စမ်းပါ အတယ်ကြီးရဲ့ ၊ တစ်ပေပတ်လည် အခေါက်ကင်ကြွပ်ကြွပ် တစ်ချပ်” ဟု စားပွဲထိုးက ပြောလိုက်သောအခါ၌ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် သူ၏ ပေသီးလုံးကလေးတစ်လုံးကို ဒေါက်ခနဲ ရွှေ့လိုက်လေ၏။

“ရှာလကာရည် ကောင်းကောင်း တစ်ခွက်” ဟု စားပွဲထိုးက ပြောပြန်ရာ ပေသီးလုံးကလုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ်တစ်ပွဲ”

ပေသီးတစ်လုံး ရွှေ့ပြန်၏။

“ဖန်ပလားဘက်ကလာတဲ့ ဆန်အရက်က တစ်လုံး”

ပေသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“ဆေးပြင်းလိပ်က တစ်ထုပ်”

ပေးသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“ကြိုးခုတင်တစ်လုံး”

ပေးသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“ခြင်ထောင်တစ်လုံး”

ပေးသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“ခေါင်းအုံးတစ်လုံး”

ပေးသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“စောင်တစ်ထည်”

ပေးသီးတစ်လုံး ရွှေ့ရပြန်၏။

“လူမိုက်နှစ်ယောက်”

ဟု စားပွဲထိုးကပြောလိုက်သည့်အခါ၌ ဆိုင်ရှင် အတယ်ကြီးက...

“လူမိုက်နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“အပျင်းပြေ သတ်ချင်လို့ ပဲ”

ဟု စားပွဲထိုးက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“စုတ်ခ...စုတ်ခ...ဘယ်လို မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူပါလိမ့်” ဟု ညည်းညူကာ တရုတ်အတယ်ကြီးသည် ဆိုင်တွင်းတွင် စားသောက်နေသော လူများအား သွားရောက် ပြောပြရာ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦးက အရက်သောက်လျက်ရှိသော သူ၏ တပည့်နှစ်ဦးအား မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြီးလျှင်

တရုတ်ကြီးအား တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

ဆိုင်းရှင်တရုတ်ကြီးသည် တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်ပေး လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ၌ မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးနှင့် လူကြီးသည် သူ၏ သေတ္တာအ
နီကလေးကို ထမ်းလျက်ဆိုင်းအတွင်းသို့ ဣန္ဒြေရစွာ ဝင်၍ လာလေ၏။

ထို့နောက် တရုတ်ကြီးအား...

“ပေါက်ဖော်ကြီး...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးမတော်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ
တာတွေ မရရင် ခင်ဗျားကို တံတောင်နဲ့ ထောင်းမှာ ၊ ဘယ်မှာ လဲ အခေါ
က်ကင်”

ဟု ငေါက်လိုက်ရာ စားပွဲထိုးသည် သံချိတ်ကြီးဖြင့် ချိတ်၍ ထား
သော ဝက်ခေါက်ကင် ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို ဆွဲ၍ ယူ လာလေ၏။ လူကြီး
သည် အခေါက်ကင်ကြီးကို ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြှောင်ဖြင့် လှီး
လိုက်ပြီးလျှင်

“ဘယ်မှာ လဲ ရှာလကာရည်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ရှာလကာရည် ရောက်၍ လာပြန်၏။ ထို့နော
က် ဆက်ကာ ဆက်ကာ...

“ဘယ်မလဲ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်၊ ဘယ်မလဲ မုန့်ညင်းချဉ်”

စသဖြင့် တောင်းယူလေ၏။ ဆန်အရက်ကိုလည်း မော့ချလေ၏။ ထို့
နောက် လူကြီးက..

“ဘယ်မလဲ ကြိုးခုတင်” ဟု မေးရာ ဆိုင်းရှင် အတယ်ကြီးက ...

“အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အပေါ်မှာ မလိုချင်ဘူး၊ အိုက်တယ် ဟောဟို ခရီးသည် အရပ်ကြီးရဲ့

အနားမှာ ချပေး၊ ခြင်ထောင်လဲ အဲဒီမှာ ထောင်ပေး”ဟု ပြောလေ၏။

ဆိုင်အလုပ်သမားများ သည် လူကြီးပြောသည့်အတိုင်း ကြိုးခုတ်ကြီးကို ဆိုင်ရှေ့ရှိ ခရီးသည် ကြီး ဆိုင်းဘုတ်အနီး၌ ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသွားသည့်အခါ၌ ...

“ဘယ်မလဲ ငါနဲ့ အပျင်းအပြေ သတ်ပုတ်ဖို့ လူမိုက်နှစ်ယောက်”

ဟု ဆိုကာ ပင်လယ်ဓားပြများ ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်၍ လာလေ၏။ ပင်လယ်ဓားပြများ သည် လည်း သူတို့ ၏ ခါးကြားတွင် ရှိသော ဓားမြှောင်ကြီးများကို ဆွဲထုတ်ကြကုန်၏။

လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မောလေ၏။ ရယ်မောပြီးနောက်...

“အလကားဟာကလေးတွေပါ အမှိုက်ကလေးတွေပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ အနီးသို့ကပ်၍ သွားလျှင် ပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦးက လူကြီးအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုး လိုက်လေ၏။ ထိုလူကြီးသည် အနည်းငယ် တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကျွတ်ကျွတ်...ရှောင်လိုက်ပေလို့ သာပေါ့၊ နို့မို့ရင် ငါသေပြီပဲ”

ဟု ဆိုကာ အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင် ဟု ယူဆရသူ၏ လည်ပင်းသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထောက်လိုက်ပြီးလျှင်..

“မင်းရဲ့ အမှိုက်ကလေးကိုပြောလိုက်ပါ လက်ထဲက ဓားတွေချလိုက်ပါလို့၊ ငါပြောသလို မလုပ်ရင် မင်းရဲ့ လည်ချောင်း အပေါက်ကလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်က သူ၏ လူများကို လက်နက်ချရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

“မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ဒီနည်းဟာ အညှာကိုင်တဲ့ နည်းပဲ၊ တစ်ဖက် နဲ့ တစ်ဖက် တိုက်ခိုက်တဲ့ အခါ တစ်ဖက်လူက အညှာမကိုင်နိုင်အောင် အညှာကို လုံခြုံဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခုတဲ့ ကွ၊ မင်းတို့ တပည့်တွေ ဘယ်လောက်များ နေနေ မင်းတို့ ကို လျှောက်ပြီးတိုက်ခိုက်နေစရာ မလိုဘူး အညှာဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ကို ကိုင်လိုက်ရုံပဲ လူမိုက်ကလေးတို့ ရေ”

ဟု ဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မောနေလေတော့၏။

ထို့နောက် လူကြီးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ထွက်သွားကာ ကြိုးခုတင်ပေါ်၌ တုံးလုံးလဲ့ လိုက်လေ၏။ တုံလုံးလဲ့ပြီးလျှင် ခရီးသည် အရပ်ကြီး၏ လက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်အိမ်ကို ဖွင့်ကာ မီးစာကိုတင်၍ မီးထွန်းညှိလိုက်လေ၏။ မှန်အိမ်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဆိုင်ရှေ့တွင် လင်းထိန်၍ သွားလေသည် ။ လူကြီးသည် သေတ္တာအနီကလေးအတွင်းမှ သားရေဖုံးစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ ဖတ်လေ၏။ ထိုစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရင် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လေ၏။

“တယ်ပြီး ကျေးဇူးကြီးပါလား၊ ဒီစာအုပ်ကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ ဉာဏ်ကို အလွန် ပွင့်လင်းစေတဲ့ စာအုပ်ကြီးပဲ၊ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ ဉာဏ်တွေဟာ ပွင့်ထွက်သွားတာပဲ၊ အင်း...ဒါ့ကြောင့်လဲ ဒီစာအုပ်ကြီး ဒီကျမ်းကြီးကို ပြုစုတဲ့ ဆရာတော် ဘုရားဟာ ကျော်ကြားပေတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ကြီး၏ ပထမစာမျက်နှာတွင် ပါသော ကျေးဇူးရှင် သစ်ချတောင် ဦးတိလောက၏ ပုံတော်ကို ခေါင်းအုံး၌ ထောင်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့ လိုက်လေ၏။ အတော်ညဉ့်နက်သည် အထိ စာဖတ်ပြီးနောက် မှန်အိမ်ကို မီးမှုတ်ပစ်၍ ခြင်ထောင်ချကာ အိပ်လေတော့၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ခရီးသည် ကြီး ထမင်းဆိုင်ဘေး၌ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ဘဲ ရှင်း၍ သွားလေတော့၏။ ဆိုင်ရှင် အတယ်ကြီးနှင့် ဆိုင်အလုပ်သမားများ သည် အိပ်ကြပြီ ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှေ့ရှိ ကြိုးခုတင်ပေါ်မှ လူကြီးသည် အိပ်မောကျပြီဖြစ်၍ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှတော့၏။ လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေတော့၏။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေသည် အအေးဓာတ်ကို ဖန်တီးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ထိုလူကြီးအိပ်လျက်ရှိသော ခုတင်အနီးသို့သွားကာ ခြင်ထောင်ကို အသာမလျက် ရင်ဘတ်ဆီမှန်းရွယ်ကာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက် လိုက်လေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူကြီး၏ ရယ်သံ ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ ထို့နောက် ခရီးသည် ကြီး၏ ပုံတွင် ချိတ်ထားသော မှန်အိမ်သည် လင်း၍ လာလေ၏။ လူကြီးသည် မှန်အိမ်အနီးတွင် ရှိသော ၎င်း၏ ကျွန်းသေတ္တာကလေးပေါ်၌ ထိုင်လျက်သား ရှိလေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“မီးလင်း လာပြီ၊ မီးလင်းလာရင် မီးထဲကို ခုန်ဆင်း သေဝံ့တဲ့ ပိုးဖလံ ကောင်တွေရယ်၊ အသံပဲ မြည်ရုံမြည်တတ်တဲ့ ပုရစ်တွေရယ် ရောက် လောတော့တာပဲ၊ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက မီးထဲဆင်းပြီး သေဝံ့တဲ့ ပိုးဖလံလား ၊ အသံ မြည်ရုံ မြည်တတ်တဲ့ ပုရစ်လား”

ဟု လူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ လူကြီး၏ ခုတင်အနီးတွင် ကားဓားမြှောင် ကိုင်၍ ရပ်နေသော ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မိန်းမတစ်ဦး ရှိလေ၏။ လူကြီးသည် ထိုမိန်းမကို မကြည့်ဘဲ...

“မအိပ်မနေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းရဲ့ ထုံးကို နှလုံးမူပြီး ငါ့ရဲ့ ခေါင်းအုံးကို စောင်နဲ့ အုပ်ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ လာပြီးထိုင်နေတာ၊ ဟား...ဟား...ဟား၊ မောင်ပေါက်ကျိုင်းကိုတော့ အဲဒီအခြေအနေ မှာ နဂါးကြီးက လာပြီးပေါက်သတ်တာ ငါ့ကိုတော့ နဂါးမက ဓားမြှောင်နဲ့ ဝင်ထိုးတာကိုး”

ဟု ပြောဆိုကာ လူကြီးသည် တဟားဟား ရယ်မော၍ ထိုမိန်းမ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် လူကြီးအား ဓားမြှောင်ဖြင့် တွက် လိုက်လေ၏။ လူကြီးက ရှောင်တိမ်း၍ တဟားဟား ရယ် လိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမက ဓားဖြင့်ထပ်၍ ထိုးပြန်၏။ လူကြီးက ရှောင်တိမ်း၍ ရယ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဓားဖြင့်ထိုးသော မိန်းမသည် မောဟိုက်၍ လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူကြီးသည် ထိုမိန်းမ၏ လည်တိုင်ကို ဖမ်းကိုင်၍ အကြောက်လေးတစ်ချောင်းကို ညှစ်လိုက်ရာ ဟင်ခနဲမြည့်၍ ထိုမိန်းမသည် မေ့မျော ပျော့ခွေ၍ သွားလေတော့၏။

များ မကြာမီ၌ပင် ထိုလူကြီးသည် သေတ္တာအနီကလေးကို လက်ဖြင့် ပွေ့လျက် ထိုလက်၌ပင် မှန်အိမ်ကလေးကို ကိုင်ထားလေ၏။ ထိုမှန်အိမ်မှာ ခရီးသည် ကြီးပုံ ဆိုင်းဘုတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်အိမ်ဖြစ်ပေသည် ။ ထိုလူကြီး၏ ပခုံးထက်တွင် ကား သတိမေ့လျက်ရှိသော မိန်းမချောလေးသည် မှောက်လျက် အနေအထားနှင့်ပါ၍ လာလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် မိန်းမချော လေးကို ပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်း လာပြီးလျှင် လှေဆိပ်ဆီသို့ သွား၍ လှေတစ်စင်းကို ဆွဲယူကာ မိန်းမချောလေးကို ပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်း လာပြီးလျှင် လှေဆိပ်ဆီသို့ သွား၍ လှေတစ်စင်းကို ဆွဲယူကာ မိန်းမချောကလေးကို

တင်ဆောင်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှော်ခတ်သွားလေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ၌ ဆိုင်ရှင်အတယ်ကြီးနှင့် ဆိုင်အလုပ်သမားများ သည် ဆိုင်ရှေ့ရှိ ကြိုးခုတ်အနီးသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ချဉ်းကပ်လျက် ခြင်ထောင်အတွင်းမှ လူကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ကြကုန်၏။

။

ခြင်ထောင်အတွင်းမှာ ယမန်နေ့ညဉ့်က သောင်းကျန်းခဲ့သော လူကြီး မရှိတော့ကြောင်း သိလျှင် ဆိုင်ရှင် အတယ်ကြီးက “စွားပြီ စွားပြီ” ဟု အားရဝမ်းသာ အော်လေ၏။

ထို့နောက် ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားကာ တစ်ခုသော အခန်းကို ဖွင့်လေ၏။ တံခါးမှာ အလွယ်တကူ ပွင့်၍ သွားလေ၏။ အခန်းအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက် မရှိကြောင်းကိုသိလျှင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် “မယ်လိုလော်(မရှိတော့ဘူး)” ဟု အော်ဟစ်ပြန်လေ၏။ ဆိုင်အလုပ်သမားများ လည်း ပြေး၍ တက်လာကြကာ ယောက်ယက်ခတ်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုအချိန်၌ ကား လှိုင်းတံပိုး ပြင်းထန်လှသော ပင်လယ်ပြင်ဝယ် လှေငယ်တစ်စင်းကို လှော်ခတ်လျက်ရှိသည့် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးနှင့် လူကြီးက သူ၏ ရှေ့တွင် ထိုင်လျက် ဆံပင်များ လေထဲတွင် ဝေ့ယမ်းလျက်ရှိသော မိန်းမချောကလေးအား ကြည့်ကာ...

“သိပ်လှတဲ့ မိန်းမပဲ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့ လဲ”

ဟု ထိုမိန်းမချောကလေးက သမင် လည်ပြန် လှည့်၍ မေး လိုက်လေ၏။

။

“မင်းကို မတွေ့ရရင် သေရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆီကို
ခေါ်သွားမလို့ ပါ။ ငါကတော့ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဟု မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးနှင့် ခန့်ညားလှသော လူကြီးက ပြန်၍
ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျွန်မကို မတွေ့ရရင် သေရပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မိန်းမချောက ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“ဗိုက်ပူသူတော်လေ”

“ဟင် သူလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်လို့
သူ့ကို ဘယ်သူပြောသလဲရှင်”

ဟု မိန်းမချောက ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“ပြောတဲ့ လူလား၊ အခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ”

“ဪ...ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သိနေတာကိုး”

ဟု မိန်းမချောက အံ့သြသောလေသံဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။

“သိတယ်...သိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပုန်းနေ ပုန်းနေ
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သိတာပဲ၊ သူက ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်
တဲ့ လူပဲ၊ ဟား ဟား....ဟား”

ဟု ပြောဆိုကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးနှင့် လူကြီး၏ ရယ်သံသည် ပ
င်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေတော့သတည်း။

သွန်းလောင်း၍ ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ထားသည်
မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်ကြောင့်ပင် ခြင်္သေ့သည်
တောတိရစ္ဆာန်တို့ အပေါ်၌ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်၍ နေလေ၏။
ထို့အတူ လူတို့ သည် လည်း ချီမြင်းခြင်း၊ ပင့်မြှောက်ခြင်း၊
ဩဘာပေးခြင်းကို စောင့်မျှော်နေရန် အလုပ်မဟုတ်ပေ။
ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်ဖြစ်သော သတိ၊ ပညာ၊ ဝီရိယ၊ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ အဟု န်
အားဖြင့် ကြီးမားသော အဖြစ်ကို ရယူရ၏။

စာဏကျ ဆရာကြီး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဖြေဆိုရမည့် တရုတ်ပဟေဠိ

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဂျီ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း ၌ ထိုင်လျက် အခြားသော လုပ်ငန်းတာဝန်များ မရှိသည့်အလျောက် အမှုတွဲဟောင်း တစ်ခုကို အပျင်းပြေ ဖတ်ရှုနေမိလေ၏။ ထိုအမှုတွဲမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုသူ၏ ကြိုးပမ်းခြင်း၊ စွန့်စားခြင်းကြောင့် တရားခံ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အမှုကြီးဖြစ်ပေသည် ။ ကျွန်ုပ်က ထိုအမှုကြီးအား (အဟောသုခံ) ဟူ၍ အမည်ပေးထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် (အဟောသုခံ) အမှုတွဲကြီးကို ဖတ်ရှုနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား အမှတ်ရမိနေလေတော့၏။ ၎င်း၏ အရည်အချင်းများကိုလည်း တစေ့စေ့တွေးက တရေးရေးပေါ် ဆိုသကဲ့သို့ တွေးတောရင် ချီးကျူးနေမိလေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုသူကား ရှားမှ ရှားဆိုသော လူမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကဲ့သို့ အဖွဲ့အစည်း ကွက်ကွက်ကလေးတွင်သာ မဟုတ်ဘဲ မြန်မာပြည် ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံး၌ အိတ်သွန်ဖာမှောက် လှန်လှော ရှာဖွေသည့်တိုင်အောင် သူ့လိုတော်သော စုံထောက်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အတပ်ပြောနိုင်ပေသည် ။

တရားခံ ပေါ်ပေါက်ရန် ခဲယဉ်း၍ သဲလွန်စပျောက်သွားသော အမှုမျိုးကို နာရီပိုင်းမိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖော်ထုတ်နိုင်သည် အရာ၌ လည်း

ကောင်း ဂိုဏ်းစတား(ခေါ်) ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း၏ လက်မရွံ့ ခေါင်းဆောင်များ နှင့် လူဆိုးဗိုလ်များကို သူတင်ကိုယ်တင် အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြဲဝံ့သည့် အရာ၌ လည်ကောင်း၊ မိမိ၏ အသက်တစ်ချောင်းကို သက်ရွက်ခြောက် ကလေး တစ်ရွက်မျှသာ သဘောထားတတ်သည့် သတ်ဝံ့ဖြတ်ဝံ့ အသေ ခံဝံ့သော မိုက်ရူးရဲ တရားခံများကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများ ဖမ်း သည့်အလား အညှာကိုမိအောင် ကိုက်ဖမ်းနိုင်သည့် ကျွမ်းကျင်မှုအရာ၌ လည်းကောင်း၊ ညှာတာ ထောက်ထားသင့်သော တရားခံမျိုးကို ညှာတာ စွာဆက်ဆံတတ်သည့် အရာ၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ပုခုံးချင်းယှဉ်နိုင်သောသူများ ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိ ပ်အဖွဲ့၌ မပေါ်ပေါက်သေးကြောင်း ကျွန်ုပ်အာမခံနှင့် ပြောဝံ့ပါသည်။ ။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်မှ ရာထူးတံဆိပ်များ သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဂုဏ်ထူးဆောင်လက်မှတ်နှင့် ဆုရငွေစားများ သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်း အစွမ်းအစကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အထက်ကဆိုခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ကြောင့်ဟု ကျွန်ုပ် ဝန်ခံရပေမည်။

ယခုအခါ၌ မူ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စကားပြော မချေမငံသော စုံထောက်အရာရှိတစ်ဦးအား လက်သီးဖြင့် ထိုးကာ ဆုံးမသဖြင့် ရွှေဘိုဂါတ်သို့ နယ်ပြောင်းခံရနေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း တွေးတော၍ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အကြောင်းကို စဉ်းစားရင် (အဟောသုခံ) ဆိုသည့်အမှုကြီးကို ဖတ်ရှုနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ စုံထောက်အရာရှိ ဦးကိုကိုကြီး ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့် အောက်ပါစကား တို့ ကို ပြောလေ၏။

“ဒုက္ခ လာပြီဗျို့၊ ဒုက္ခ လာပြီ၊ လာတာမှ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဗျို့၊ ဒုက္ခက သူ့မိန်းမရော သူ့သားသမီးတွေရော သူ့ခယ်မတွေရော သူ့ယောက္ခမကြီးရော ခေါ်လာတာဗျို့”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကိုကိုကြီး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် အမိပွယ် မပေါက်သဖြင့်...

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဒုက္ခက ဘယ်ကယောက္ခမတွေ၊ ခယ်မတွေနဲ့ လာရတာလဲ ကျုပ်ဖြင့် မကြားဖူးပေါင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ဗျ၊ ဦးအောင်သင်းက ခေတ်မှ မမီပဲကိုး၊ ဒုက္ခဆိုတာ ရောက်လာရင် တစ်ခုတည်း ဘယ်တော့မှ မလာဘူးဗျ၊ အဖော် အပေါင်းနဲ့ လာတယ် မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဒုက္ခ လာပြီလေ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်မှာ လာတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“ကံဘဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်လေဗျာ၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို အကြောင်းကြားတယ် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်က ကျုပ်တို့ အားလုံးကို သူ့ရုံခန်းလာဖို့ ခေါ်ပြီလေ၊ အမှုလိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခကတစ်ခု၊ မစ္စတာကရစ်ပင်ရဲ့ ဩဝါဒကို နားထောင်ရမှာ က ဒုက္ခတစ်ခု၊ အမှုလိုက်လို့ မပေါ်ရင် အဆူခံရမှာ က ဒုက္ခတစ်ခု” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟာဗျာ ဦးကိုကိုကြီးကလဲ မင်းကြီးခေါ်ခိုင်းတယ်ဆို ရှင်းနေတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ နောက်ကျတယ်ဆိုပြီး အဆူခံရဦးတော့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောကာ ဖက်လက်စ အမှုတွဲကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လို

က်လျှင် ၎င်းက...

“အဲဒီလို အဆူခံရရင်လဲ ဒုက္ခတစ်ခု တိုးတာ ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောဆို၍ တဟဲဟဲ ရယ်မောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အမှုတွဲကိုထားပြီးနောက် ဦးကိုကိုကြီးနှင့်အတူ မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းတွင် စုံထောက်ကိုလှစိန်၊ စုံထောက်ကိုတင်ဝင်း၊ စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်၊ ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန် အစရှိသော စုံထောက်များ ရောက်ရှိနေနှင့်ကြပြီ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး၏ စားပွဲရှေ့တွင် တန်းစီနှင့်ကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ကပျာကယာနှင့်ဝင်ကာ အစွန်းဘက်၌ တန်းဝင်၍ စီလိုက်၏။ ဦးကိုကိုကြီးလည်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဘေး၌ ဝင်၍ တန်းစီ၏။ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား ကြည့်ကာ...

“လူလေးတို့ နှစ်ယောက် ဘာပြုလို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ စီအိုင်ဒီမှာ နေပြီးတော့ မြည်းသတ္တဝါတွေလို နှေးနှေးကွေးကွေးနဲ့ လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု စတင်၍ ဆူပူလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်၏ နားအနီးသို့ကပ်ကာ တီးတိုးလေသံဖြင့်...

“အဲဒီမှာ တွေ့လား ဒုက္ခ လာပြီ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် အခြားတစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ပြန်လှည့်လာကာ ခါးပတ်ပြုတ်၍ ဘောင်းဘီကြယ်သီးများ ဟပြုကြီးဖြစ်နေသော ဦးကိုကိုကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်

ဆူဆူကြီးကို ကြည့်ကာ...

“လူကလေး ယူနီဖောင်းကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ဝတ်ပါ။ စီအိုင်ဒီ မှာ တာဇံလို မနေရဘူး”

ဟု ဆူလေတော့၏။ ဦးကိုကိုကြီးလည်း ကြိုးစား၍ ဗိုက်ကိုချပ်ကာ ခါးပတ်ပတ်လေ၏။ ထို့နောက် ကြယ်သီးများကိုလည်း သေသပ်စွာ တပ်လေ၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်လည်း တစ်ဖက်သို့လျှောက်သွားပြန်၏။ ထိုသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက်...

“လူသတ်မှုလာပြန်ပြီ ကံပဲ့မှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်လို့ တယ်လီဖုန်း လာတယ် မောင်မင်းတို့ သွားကြ တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းခဲ့ကြ” ဟု အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လည်း မင်းကြီး၏ စကားဆုံးသည် နှင့်တပြိုင်နက် ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားသော ကျောင်းသားကလေးများကဲ့သို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာကြပြီးလျှင် တယ်လီဖုန်းသတင်း မှတ်တမ်းပြုလုပ်သော ကိုလူကလေးထံတွင် အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ကံပဲ့၏ လိပ်စာအတိအကျကို မေးမြန်း၍ ကံပဲ့သို့ သူထက်ငါ ဦးနှင့်အောင် ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကံပဲ့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် အသတ်ခံရသူ၏ အိမ်သားများ နှင့် တွေ့ဆုံကာ သတင်း မေးမြန်းခြင်း အသတ်ခံရသူ၏ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းယူခြင်း၊ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသူတို့ ကို ဖမ်းဆီးခြင်း စသော လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လုပ်ငန်းများကို သူထက်ငါဦးအောင် ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စုံထောက်ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အနီးသို့လာ၍ ...

“ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား ဒုက္ခဆိုတဲ့ ကောင် လာပြီဆိုတာလေ၊ ဟဲ...ဟဲ၊ ဒီက ပြန်သွားရင်လဲ အဆူခံရဦးမှာ ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ဦးကိုကိုကြီး ပြောသည် မှာ မှန်ပေ၏။ ကံပဲ့မှ ပြန်ခဲ့ပြီး များ မကြာမီ ဌီပင် (၃၃)လမ်း၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရပြန်၏။ ထိုမှ တဖန် ဒလဘက်တွင် လူသတ်မှု ပေါ်ပေါက်ပြန်သဖြင့် ထပ်၍ သွားရပြန်၏။

“ကဲ ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ကောင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ ယောက္ခမတွေရော ခယ်မတွေရော ခေါ်ပြီးမှ လာလေ့ရှိတယ်ဗျ”

ဟု လည်း ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာကရစ်ပင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အား သူ၏ ရုံးခန်းသို့ မကြာခဏ ခေါ်ယူ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလည်း လူကလေးတို့ ၊ တရားခံ မမိသေးဘူးလား၊ သိပ်ပြီး ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် သတင်းစာကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်နေပြီ အမှုတွေမပေါ်ဘဲ စီအိုင်ဒီမင်းကြီးလုပ်ရတာ ရှက်ဖို့ အလွန်ကောင်းပါတယ် လူကလေးတို့ က ဘာပြောချင်သလဲ”

ဟု လည်း မကြာခဏ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အကြံကိုတောင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စွန့်စား၍ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို အစီရင်ခံရလေတော့၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မင်းကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စူးရဲသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့် လိုက်လေ၏။ ကြည့်ရုံမျှမက

အောက်ပါအတိုင်းလည်း ပြော လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ မောင်အောင်သင်း၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ဖို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး”

“ကျွန်ုပ်လဲ စဉ်းစားမိပါတယ် တရားခံ ရှာလို့ မရတဲ့ အမှုတစ်ခုတွေ့တာနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မျက်စိမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ရုပ်ပုံပေါ်လာတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နားထဲမှာ လဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ (You are under arrest) “သင့်အား ကျွန်ုပ်ဖမ်းမယ်” ဆိုတဲ့ အသံကြားတယ် ဒါပေမဲ့ သိပ်ခက်တယ်၊ ပုလိပ်မင်းကြီးနဲ့ ဟု မ်းက ကျုပ်ကို အများကြီး အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အမိန့်နဲ့ နယ်ကို ပို့ထားတဲ့ နှင်းမောင်ကို ကျုပ်က ပြန်ပြီးခေါ်ဖို့ အများကြီးခက်တယ် သူတို့ ကို ခေါ်ပေးပါဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကို သူတို့ က ရယ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် မရှိရင် ခင်ဗျားရဲ့ စီအိုင်ဒီဌာနကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်တော့မှာ လားလို့ လဲ မေးကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် နှင်းမောင်ကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်၊ နှင်းမောင် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ သူဟာ စုံထောက်လုပ်ဖို့ မွေးလာတဲ့ လူဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်အထက်က လူတွေက နှင်းမောင်ကို နားမလည်ကြဘူး၊ ဒီအချက်ကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ အမှုတွေ အမြောက်အများ ပေါ်နေရတာပဲ။ ကြောင်မရှိဘူးဆိုရင် ကြွက်တွေ ဒန့်စင် လုပ်ကြမှာ ပဲ ကြွက်တွေသီချင်းဆိုကြမယ် ကကြမယ်၊ ကြောင်လာရင် သူတို့ အားလုံးမရှိတော့ဘူး အခုလဲ ဒီလိုပဲ စီအိုင်ဒီမှာ နှင်းမောင်မရှိဘူးဆိုရင် ငရဲကောင်တွေ ပျော်ကြပြီ အမှုပေါ် လာပြီ ဒါပဲ လူကလေး”

ကျွန်ုပ်သည် စုံထောက်မင်းကြီး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရံခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ဆားပု

လင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ယူချင်သော်လည်း ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် ပြည်ထဲရေးက အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ပေါက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ယူချင်လျက် မခေါ်ဘဲနေရသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်၏ အကျပ်အတည်းကို အကျပ်အတည်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်များ လည်း လူသတ်မှုများ ၌ တရားခံကို အပူတပြင်း ရှာဖွေကြလေတော့၏။ သို့ရာတွင် တရားခံမပေါ်ပေါက်ဘဲရှိလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်လည်း ကျွန်ုပ်အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းရပေါင်းများ သဖြင့် ဆူပူခြင်းပင် မပြုတော့ပဲ ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အကြံထုတ်၍ နေလေတော့၏။

တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် စုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဝင် လာပြီးလျှင် သူ၏ လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း...

“ဦးအောင်သင်းရေ...မစ္စတာကရစ်ပင်တော့ သူ့စားပွဲမှာ မျောက်မှိုငံမှိုငံနေပြီဗျ၊ ကိုလှစိန်တို့ ကိုတင်ဝင်းတို့ ကိုအောင်မြင့်တို့ ကတော့ တရားခံ ပေါ်လိုပေါ်ငြား ကြိုးစားနေရဲ့ ဗျာ”

ဟု ပြော၍ ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြာတာမောင်ညိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက် လာပြီးလျှင်..

“ဆရာတို့ ...ဆရာတို့ ၊ မင်းကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ပြာတာ မောင်ညိုကြီး၏ သုတ်သီးသုတ်ပျာလာ၍ ခေါ်ပုံထောက်၍ ဦးကိုကိုကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ကိုအောင်သင်းရေ...ဒုက္ခလာပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်ဗျို့” ဟု ပြော လိုက်

လေ၏။

ထိုအခါ ပြာတာမောင်ညိုက...

“ဒုက္ခဆိုတာ လက္ခဏာရေးသုံးပါးထဲက တစ်ပါးဖြစ်တယ်ဗျ” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက သူ၏ လက်ဝါးကြီးဖြင့် ရွယ်လိုက်၍ ...

“တယ်...ဒီပြာတာ ရိုက်လိုက်လို့ ပြားရော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပြာတာညိုကြီးလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးလည်း မင်းကြီးရုံးခန်း ဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ခါးပတ်ကို ပြင်ဝတ်၏။ အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဦးကိုကိုကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြီးက...

“စီအိုင်ဒီမှာ နေတာ တာဇံလို နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးရလေတော့၏။ မင်းကြီး အခန်းသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် မျက်နှာပိုးသတ်ရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းကြီးက ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက်...

“သိပ်တော်တယ် လူကလေးတွေ၊ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ဆိုတာ အခုလို ဖြစ်ရမယ်၊ ယူနီဖောင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိရမယ်၊ အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေတော့၏။ ထို့နောက် မစ္စတာကရစ်ပင်က အောက်ပါ အတိုင်းပြောပြန်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီလိုစိတ်ကူးတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ ဟီးရီးလ်အော့ဖ် စီအိုင်စီ (ဆားပုလင်းနှင်းမောင်)ကို လူကလေးမောင်အောင်သင်းက ရွှေဘိုကို လိုက်ပြီးခေါ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုခေါ်တာကို ဟု မ်းက မသိစေရဘူး၊ သူ့ကို ဒီမှာ အမှုတွေပေါ်အောင် လိုက်ခိုင်းမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ခေတ္တခဏ ချေးငှားတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို ခဏချေးယူရမှာ ပဲ၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ သူ့လို့ ဦးနှောက်မှ မရှိပဲကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို ခေတ္တချေးငှားမှ ဖြစ်မယ်”

မင်းကြီးစကားကို ကြားလျှင် ကျွန်ုပ်ရော ဦးကိုကိုကြီးပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ နောက်နားမှ အောက်ပါ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ဦးနှောက်ကို မချေးနိုင်ဘူး၊ ဦးနှောက်ကို အကြွေးလဲမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ မြန်မာအမျိုးသားတွေအတွက် ဖြစ်တယ် မစ္စတာကရစ်ပင်”

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးကိုကိုကြီးတို့ သည် အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြလေတော့၏။

အပေါ်ပိုင်း၌ မျက်မှန်အနက်နှင့် ကာကီရောင် ရှုပ်အင်္ကျီ၊ အောက်ပိုင်း၌ ယောလုံချည်အနက်နှင့် အကြမ်းခံသော ဘုံဘိုင်ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၍ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မခွဲတရို့ကလေး ညှပ်ထားကာ မီးခြစ်ခြစ်၍ မီးတို့တော့မည့်ဆဲဆဲ အနေအထားနှင့် အခန်းအတွင်းသို့ဝင်လာသည့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အံအားသင့်၍ သွားလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကလည်း အားရဝမ်းသာ

နှင့် အော် လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနည်းတူ ယောင်ယမ်း၍ ခေါ်
လိုက်လေ၏။

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နည်းတူ
အားရခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတို့ ဖြင့်

“ခရစ္စမတ်အမီ ‘စန်တယ်ကလော့’ က ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆောင်ပို့လို
က်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ မှတ်တယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

‘စန်တယ်ကလော့’ ဆိုသည် မှာ ခရစ္စမတ်အခါကာလ၌ အိတ်ကြီးတစ်
လုံးကို ထမ်း၍ ကလေးများအား လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသည် ဟု ခရစ်
ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ယုံကြည်ကြသည့် ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးတစ်မျိုးပင် ဖြစ်
ရာ ခရစ္စမတ်ပွဲဖြစ်ရန်အတွက် ရက်ပေါင်း (၂၀)လောက်ပင် လိုတော့သ
ည့် ယခုလို အခါသမယ၌ မစ္စတာကရစ်ပင်၏ စကားသည် လွန်စွာ သ
ဘာဝကျ၍ သွားလေတော့၏။

“ယခုပဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ဖို့ လူကလေးမောင်အောင်သင်း
ကို ခိုင်းလိုက်ပြီ”

ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က ပြောလေ၏။

“သံကြိုးစာရတာနဲ့ ချက်ချင်း ကျုပ်ထွက်လာခဲ့တာပဲ” ဟု
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က...

“ဝှပ်...သံကြိုးစာ၊ ဘယ်သူက ပို့တဲ့ သံကြိုးစာလဲ” ဟု ပြန်၍ မေး

လေ၏။

“ဟု မ်း(ပြည်ထဲရေး)က ပို့လိုက်တာလေ၊ သံကြိုးရရချင်း စီအိုင်ဒီကို လာခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပဲ၊ ပုလိပ်မင်းကြီး ရှပ်တဲဝပ်နဲ့ လဲ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူက ရန်ကုန်မှာ အမှုတွေ များ နေလို့ စီအိုင်ဒီကို ခေါ်လိုက်တာဆိုပဲ”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောရင်း စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ လျှောက်လာကာ မစ္စတာကရစ်ပင်၏ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်ကာ သူ၏ ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို မစ္စတာကရစ်ပင်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ တင် လိုက်လေ၏။

“လွယ်အိတ်က အများကြီးလေးပါလား၊ အထဲမှာ ဘာတွေလဲ” ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က မေးလေ၏။

“ထန်းလျက်တစ်ပိဿာ၊ ပိုးကောင်ကြော် ငါးဆယ်သား၊ ရေခဲတောင်တံဆိပ် စီးကရက်တစ်ဘူး၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်၊ ကျည်ဆံ ခြောက်တောင့်”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် မစ္စတာ ကရစ်ပင်က...

“ထန်းလျက်ကောင်းပါတယ်၊ ပိုးကောင် မကောင်းဘူး ရောဂါပါမယ် စီးကရက်နဲ့ သေနတ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးမှာ ရယ်ရလေတော့၏။

“ကျွန်ုပ် အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ဟု မ်းက နားလည်သွားပြီဆိုတာဟာ အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ ယခုအခါမှာ အမှုတွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်လာတာဟာ စီအိုင်ဒီရဲ့ ဂုဏ်

သရေ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သရေကို ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဖြစ်ဖို့ ပါပဲ”

ဟု လည်း မစ္စတာကရစ်ပင်က ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုတင်ဝင်း၊ ကိုစိန်လှနှင့် ဘိလပ်ပြန် ဆရာစိန်တို့ လူစု ရောက်လာကြလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်ကိုမြင်လျှင် ၎င်းတို့ ကလည်း ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကိုစိန်လှကမူ ရွှေဘိုအပိုင် သက်ကယ်ချောင်းကျေးရွာမှ ဆေးဆရာ ကိုကျော်ထူးဆိုသူအကြောင်းကို စပ်စုမေးမြန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုနှင်းမောင်က...

“ဆရာကျော်ထူးက လူတော်လူကောင်းပါဗျ၊ အလွန်စေတနာကောင်းတဲ့ ဆေးဆရာကြီးပါ တလွဲမထင်ပါနဲ့ ဗျာ” ဟု ပြောပြရလေ၏။

“ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် စီအိုင်ဒီကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အတွက် ပွဲတစ်ခုလောက် ကျင်းပဖို့ တောင် ကောင်းတယ်”

ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က ပြော လိုက်လေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်၏ စကားဆုံးသည် နှင့်တပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းမြည်သဖြင့် မစ္စတာကရစ်ပင် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်၍ တဖက်သို့ အောက်ပါ အဓိပ္ပါယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်၍ ပြောနေသည် ကို ကြားရလေ၏။

“ထမင်းဆိုင်မှာ ညအိပ်လို့ ရသလား”

“တရားခံ မပေါ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“သေတာဘယ်သူလဲ”

“မသိရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နောက်ထပ် ဘယ်လို အမှုမျိုး ပေါ်လာပါစေ ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အားလုံး စီအိုင်ဒီရဲ့ တာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ စီအိုင်ဒီ ဆိုတာ ဒီလိုခက်ခဲတဲ့ အမှုတွေကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျုပ်တို့ ကို ဖွဲ့စည်းထား တာ မဟုတ်လား”

“အာမခံရဲတာပေါ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်မှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိစ္စရှိတယ်နော် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို လွှတ်လိုက်မှ ပေါ့ ဘာခက်သလဲ...ဘာခက်သလဲ”

“အိုကေ”

မစ္စတာကရစ်ပင် တယ်လီဖုန်း စကားပြောသည် ကို နားထောင်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်၍ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ဦးကိုကိုကြီးက

“ပိုကာဒေါင်းတဲ့ အခါမှာ ဂျူကာတစ်ကောင် လက်ကိုင်ရှိထားတဲ့ လူ ရဲ့ လေသံမျိုးပဲ”

ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မှ အသံထွက်၍ မရယ်မိစေရန် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားကြရလေ၏။

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို မင်းကြီးက ကြော်ငြာပေးနေတာ” ဟု ကို အောင်မြင့်က ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ဘာရမလဲ၊ ကမာရွတ်ဂါတ်က စမိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း ကြီး ကြွားလိုက်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ က နှင်းမောင် ရှိနေမှ ပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ထိုအခါ ဦးကိုကိုကြီးက

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရှိနေတာဟာ ပိုကာကစားတဲ့ အခါမှာ ဂျူ

ကာ ဖဲတစ်ချပ် ရထားသလိုပါ ပဲ မင်းကြီး” ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာက ရစ်ပင်က..

“နိုး...နိုး... မဟုတ်ဘူး ၊ ဆယ်သုံးချပ်စလုံး ဂျီကာဖြစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်မိလေ၏။ ဣန္ဒြေကြီးသော ကိုနှင်းမောင်သည် ပင်လျှင် ရယ်တော့မလို ပြုံးတော့မလို ဖြစ်၍ သွားရလေ၏။

“အိုင်ဆေး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားထိပ်နား က ညအိပ်ခွင့်ပါပေးတဲ့ (INN) ထမင်းဆိုင် တစ်ခုမှာ လူသတ်မှုဖြစ်သွားတယ်လို့ အိုးဘိုဂါတ်က တယ်လီဖုန်းလာတယ်၊ အမှုတစ်ခု စတင်ပြီး နှုတ်ဆက်နေပြီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်” ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်ကပြော လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် မစ္စတာကရစ်ပင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ စီအိုင်ဒီမှ ရုံးအမှုထမ်းများကို အလုပ်ကြိုသော ဖယ်ရီဘတ်စ်ကားကြီးဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့အား ကားကြီး ထွက်ခွာသွားသည့်အထိ လိုက်၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီး က...

“ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ဘုန်းရှိန်ကံရှိန်က မသေးဘူးဗျ၊ သူပါလို့ မင်းကြီးက လိုက်ပို့တာဗျ၊ နို့မို့ရင် ကျုပ်တို့ ကိုခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်တာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ရယ်ရသေးတော့၏။ စီအိုင်ဒီမှ ဘတ်စ်ကားမောင်းသူ မြင့်သိန်းမှာ လည်း စပိုင်စမားရှား ခေါ်သည့် အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ စပိုင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော ဇာတ်လိုက်မင်း

သားကို အားကျ၍ သူ၏ ဘတ်စ်ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်နေလေ၏။

“စပိုင်စမားရှားကတော့ လုပ်ပြီဗျို့၊ ကားချင်းတိုက်မလား ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်ဝှေ့မလားပဲ”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။ ပြောလေ ကဲလေ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း စပိုင်စမားရှားသည် ပို၍ ပင် ကြမ်းကြမ်းမောင်းလေတော့၏။ ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော ကားများကို ဂီကနဲ ဂီကနဲ ပွတ်၍ ရှောင်လိုက်၊ ရှေ့ကားများကို ကျော်တက်လိုက်နှင့် ပြုလုပ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ခုန်သံများကို မြန်အောင် လုပ်၍ နေသကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။ ကြည့်မြင်တိုင် ကူတို့ ဆိပ်သို့ရောက်လျှင်...

“ဘယ်ကို မောင်းရမှာ လဲ”

ဟု စပိုင်စမားရှားစိတ် ပေါက်နေသော ဒရိုင်ဘာက လှည့်၍ မေးလေ၏။

“ညအိပ်တည်းခိုလို့ ရတဲ့ ထမင်းဆိုင်ဆိုတာ ရှေ့နားက လောကနတ်သား ထမင်းဆိုင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ မီးအိမ်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ လောကနတ်ရုပ်ပုံတစ်ခု ထောင်ထားတယ်ကွာ”

ဟု စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်က ပြော လိုက်လေ၏။ ကိုအောင်မြင့် စကားဆုံးသည် နှင့်တပြိုင်နက် ဒရိုင်ဘာသည် ဆက်လက်၍ မောင်းနှင်ကာ လောကနတ်သား ထမင်းဆိုင်ရှေ့သို့ အရောက်၌ ကားကို ကျီကနဲ ရပ် လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သည့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက် ကိုတင်ဝင်းက...

“ဦးကိုကိုကြီး ...ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ပါမလာပါလား”

ဟု လှမ်း၍ မေးသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကားပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကားအောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကိုနှင်းမောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတွေးရ ခက်သွားလေ၏။

“ပါခဲ့ပါတယ်ဗျ၊ ကျုပ်နောက်ကခုံမှာ ထိုင်နေတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်နေရာမှာ ဆင်းသွားပါလိမ့်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင့်က...

“ဒီလောက်အရှိန်နဲ့ မောင်းလာတာ ခင်ဗျားလူ ဆင်းသွားပါ့မလား၊ သေသွားမှာ ပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကားပေါ် အတူတက်ခဲ့ကြတာတော့ သေချာတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ရှေ့က တက်သွားတာပဲ”

ဟု ကိုတင်ဝင်းက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသည် ဆိုသော လောကနတ်သား ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ထိုထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းဆိုင်ဟု ဆိုရသော်လည်း ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၌ ဖွင့်လှစ်သည် ဖြစ်ရာ အနောက်နိုင်ငံရှိ ဟိုတယ်များ နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ နေလေ၏။ ခြံဝင်းတံခါးကို ပိတ်၍ ပုလိပ်တစ်ယောက် အသင့်ချထားပြီးဖြစ်၍ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် ပရိတ်သတ်လည်း ၎င်းအပြင်မှ သာလျှင် ကြည့်ကြရသဖြင့် ခြံဝင်းအတွင်း၌ လူရှုပ်ခြင်းတည်း ဟူသော အနှောက်အယှက် ကင်းဝေးလေ၏။

ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန်အတွက် အစောင့်ပုလိပ်လေးက ကျွန်ုပ်တို့ အား ဆလံပေး၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ဦးကိုကိုကြီးက အစောင့်ပုလိပ်ကလေးအား..

“ဟေ့ကောင် တော်တော်ကြာကျရင် မော်တော်ကားတစ်စီးနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ဝင်ခွင့်မပေးနဲ့ ၊ သူက စီအိုင်ဒီကပါ ပြောရင် ကတ်ပြားထုတ်ပြခိုင်း”

ဟု ပြောလေ၏။ ပုလိပ်ကလေးလည်း ...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“လုပ်ပြီ ဦးကိုကိုကြီးကတော့၊ ကောင်လေး အလုပ်ပြုတ်အောင် မ,စခဲ့ပြီ၊ လာမှာ က မစ္စတာပရစ်ပင်ဗျ၊ ကောင်လေးက အဟုတ်မှတ်လို့ သွားပြောမိရင် ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဟု ကိုစိန်လှက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ခြံဝင်းအလယ်တွင် ရှိသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဆီသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုတိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်မှ နေ၍ ထမင်းဆိုင် မန်နေဂျာက ဆီး၍ ကြိုလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ကို ရှေ့ဆောင်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သော အပေါ်ထပ်ဆီသို့ မန်နေဂျာက ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ၎င်း၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ အခန်းနံပါတ်(၉)သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အား မန်နေဂျာက...

“ဒီအခန်းပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ဖြူစင်သန့်ပြန့်သော ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်သေနေသော အလောင်းတစ်

လောင်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုအလောင်းကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သေဆုံးသူမှာ ကုလားကပြား သို့မဟုတ် ကုလားအစစ် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်များ သည် အလောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာ ကြလေ၏။ နံရံတွင် လွန်စွာလှပသော ခွပ်ကရီးခေါ် ဂေါ်ရခါး ဓားကောက်တစ်လက် ချိတ်ထားသည် ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုဓားကောက်မှာ သေဆုံးသူ၏ ဓားကောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ အားကိုးလှစွာသော ဓားကောက်နှင့်ပင် ခုခံချိန်မရဘဲ အသက်ထွက်သွား ရသည့်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်သည် သနားမိလေတော့၏။

“သေတဲ့ လူက ဒီမှာ စာရင်းပေးထားတာကတော့ မစ္စတာမန်ဂျီးလို့ ပေးထားတယ်၊ သူ ဒီမှာ တည်းခိုနေတာ (၉)ရက်ရှိပြီ” ဟု လောကနတ် သား ထမင်းဆိုင် မန်နေဂျာက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်က...

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံးဗျို့၊ ဟောဒီဥစ္စာ စာလုံး မဟုတ်လားဗျ”

ဟု အလန့်တကြား ပြောသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ စောင်အဖြူပေါ်တွင် သွေးစသွေးနုများ ပေကျံနေသလိုလို စာလုံးတစ်လုံး ရေးထားသလိုလို အောက်ပါပုံစံ တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

“စာလုံးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ၊ လူသတ်သမားက သွေးတွေပေးနေတဲ့ သူလက်ကို သုတ်သွားတာဖြစ်ရမယ်” ဟု ဘီလပ်ပြန် ဆရာစိန်က သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ဓားကောက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေတဲ့ လူဟာ ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်ဗျာ” ဟု စုံထောက် ကိုတင်ဝင်းက ပြောလေ၏။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သတ်တဲ့ လူဟာ ဘယ်ကနေ လာသတ်တာလဲ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက မေးလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ သေဆုံးသူက နွားနို့ပူတစ်ခွက် နေ့တိုင်းသောက်မယ်ဆိုလို့ သူ့အခန်းကို ပို့ပေးရတယ်၊ ဒီမနက်မှာ နွားနို့ပို့တော့ အထဲကချက်

ချထားတာနဲ့ နွားနို့ပို့တဲ့ ကောင်လေးက ခေါ်ကြည့်တယ်။ခေါ်လို့ မရတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို လာပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော် လာပြီး ခေါ်ကြည့်တယ်။မရတဲ့ အဆုံးမှာ သက်သေတွေခေါ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ကိုယ်လုံးနဲ့ တိုက်ပြီး ဝင်ခဲ့တာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“သူ့ဘေးက အခန်းနံပါတ်(၈)နဲ့ (၁၀)မှာ လူရှိသလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ မန်နေဂျာက...

“နံပါတ်(၁၀)မှာ လူမရှိပါဘူး၊ နံပါတ်(၈)မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ စောစောကမှ အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ သူက ရှမ်းစော်ဘွား တစ်ယောက်ရဲ့ သားပဲ မနေ့ညက ရောက်လာတာ” ဟု ပြောလေ၏။

“နံပါတ်(၈)သမားကလဲ ဒီအခန်းကို လာလို့ မရပါဘူးနော်” ဟု ဦးကို ကိုကြီးက မေးလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ လာလို့ မရပါဘူး အားလုံးအလုပ်ဝတ်တဲ့ အခန်းတွေပဲ” ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။

“ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ကနေ တွယ်လျှောက်ပြီး ဒီအခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်မယ်ဆိုရင်ကော” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“ဆရာတို့ သွားကြည့်ပါဦး၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုက (၅)ပေ လောက်ဝေးတယ် အုတ်နံရံမှာ ကလဲ နင်းစရာ ဒစ်လဲမရှိဘဲနဲ့ ဒီကို လျှောက်လာလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ဟု ရှင်းပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ လူသားတစ်ဦးအနေနှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ

ပြတင်းပေါက်ချင်း ကူး၍ လာရန် မလွယ်ကူကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ အခန်းနံပါတ်(၈)ကို ကြည့်ချင်သေးတယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုအောင်မြင့်က အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

“အဲဒီအခန်းက စော်ဘွားသားက အပြင်သွားတယ်၊ အထဲဝင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ လဲ သော့မရှိဘူး” ဟု မန်နေဂျာက ပြောလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်သည် စိတ်ပျက်၍ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အခန်းနံပါတ်(၈)၏ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်မိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆွဲကြည့်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်လာကြောင်း တွေ့ရလျှင် ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သာမက မန်နေဂျာပါ အံ့သြ၍ သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ခေါင်းပြုလိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်၍ နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ အခန်းတံခါးများ ပိတ်၍ ထားသဖြင့် အလင်းရောင်ကောင်းစွာ မရှိခြင်းကြောင့် မသဲမကွဲ ဖြစ်နေလေသောကြောင့် ကိုအောင်မြင့်က...

“ဗျို့... မိတ်ဆွေ၊ စော်ဘွားသား ဆိုတာလား” ဟု လှမ်း၍ မေး လိုက်လေ၏။

“စော်ဘွားသား မဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်းမောင်ပါဗျ၊ ဝင်ခဲ့လေ” ဟု ပြန်၍ ဖြေသံကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ပို၍ အံ့သြသွားကြလေ၏။

“ကိုနှင်းမောင် ဒီမှာ ဗျို့၊ ကိုနှင်းမောင် ဒီမှာ ဗျို့”ဟု ဦးကိုကိုကြီးက အလန့်တကြားနှင့် အော်လိုက်သောကြောင့် မန်နေဂျာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်...

“ဒီလူသတ်တာလား လူသတ်သမားကို မိပြီပေါ့” ဟု မေးလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ။ ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြရလေ၏။

“ဪ ... သိပါပြီ သိပါပြီ၊ သူက ဘယ်တုန်းက ဒီအခန်းထဲကို ရောက်နေတာလဲ၊ သော့ ဘယ်ကရသလဲ” ဟု မန်နေဂျာက မေးပြန်လေ၏။

“သူ့အဖို့ တံခါးတွေကို ဖွင့်ဖို့ သော့မလိုပါဘူး”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ မန်နေဂျာက..

“ဒီလူ စုံထောက်ဖြစ်နေတာ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ သူခိုးဖြစ်ရင် ဒုက္ခပါပဲ၊ သော့မရှိဘဲနဲ့ ဝင်လို့ ရတဲ့ လူစွမ်းကောင်းပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူက လူစွမ်းကောင်းပဲ၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ဒီအမှုပေါ်မှာ ပါ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“ကျွန်တော် မပူပါဘူး၊ သေတာကလဲ ကျုပ်ဆွေမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအမှုမပေါ်လို့ လဲ ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ အရေးယူမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပူရမှာ လဲ ဆရာတို့ ရယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အမှုမပေါ်ရင် ခင်ဗျားဟိုတယ် နာမည်ပျက်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်” ဟု ကိုစိန်လှက ဝင်၍ ပြောရလေတော့၏။

“အမှုပေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလား”ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ မေးလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“ဒါတော့ကြိုက်တာပေါ့ဗျာ”ဟု ပြန်၍ ဖြေလျှင် ဦးကိုကိုကြီးက...

“ဒါဖြင့်ရင် တိတ်တိတ်နေ၊ ဟိုမှာ အိပ်နေတဲ့ လူက အမှုပေါ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အမှုလိုက်ဝိဇ္ဇာပဲ၊ ဝိဇ္ဇာနဲ့ တွေ့ပြီးမှတ်” ဟု ပြောလိုက်မှ ပ

င် မန်နေဂျာကလည်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။ ဆားပုလင်းနှင်း
မောင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ထ လာပြီးလျှင် ပြတင်း
ပေါက်တံခါးကို ဖွင့် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ...

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင် ဖယ်ရီပေါ်ကနေ ဘယ်လို ပျောက်သွားတာ
လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေး လိုက်လေ၏။

“ကားပေါ်တက်မလို့ လုပ်ပြီးမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အဆင်သင့် တွေ့
တာနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာခဲ့တာပဲဗျ
ဖယ်ရီကြီးနဲ့ ဆိုတော့ နှေးတို့ နှေးတို့ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ” ဟု ကိုနှင်းမောင်
က ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“မနှေးပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ ကားကို မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာက စပိုင်စမား
ရှား ကျနေတာပဲ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ်၌ပင် အခန်းနံပါတ်(၈)တွင် တည်းခိုနေသည့်
စော်ဘွားသားဆိုသူ ပြန်၍ ရောက် လာလေတော့၏။ အခန်းတံခါးကို င
င်း၏ အခွင့်မရဘဲ ဖွင့်ထားကြသဖြင့်လည်း ယမ်းပုံမီးကျ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြ
စ်၍ လာလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်အခန်းကို ဘာလို့ ဖွင့်တာလဲ”
ဟု တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း စော်ဘွားသားဆိုသူက ဆီး၍ ဟောက်လေတော့
၏။

“ဒီလိုပါ ကျုပ်တို့ က ပုလိပ်ဘက်ကပါ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလို
က်ရာ စော်ဘွားသားဆိုသူက..

“ပုလိပ်ဘက်က ဖြစ်တာနဲ့ ကျုပ်အခန်းကို အခွင့်မရှိဘဲ ဖွင့်တာကို ငုံ့ခံရတော့မှာ လား” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးကိုကိုကြီး ငြိမ်၍ သွားလေ၏။

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းမေးမယ်၊ ကျုပ်အခန်းသော့ကို ဘယ်ကောင်ဖွင့်တာလဲ” ဟု ရိုင်းပျစွာဖြင့် စော်ဘွားသား ဆိုသူက မေးလေ၏။

“ငါ့ဖွင့်တာပဲ၊ ငါတို့လို စုံထောက်တွေအဖို့ အရေးကြီးလာရင် ဘယ်သူရဲ့ အခန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ခွင့်ရှိတယ် ဘယ်ကောင်ဖွင့်တာလဲ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မေးလိုက်တဲ့ အတွက်...ရော”

ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ စော်ဘွားသား ဆိုသူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အောက်ကို ငဲ့ကာ အိုးဘိုဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်အား ခေါ်ယူ၍ ...

“ခင်ဗျားတို့ အလိုရှိတဲ့ ဝရမ်းပြေး မြငွေဆိုတာ သူပဲ ၊ဟောဟိုမှာ သူ့သားရေသေတ္တာ၊ အဲဒီအထဲမှာ ဘိန်းတွေပါတယ် သူ့ဆီက ဘိန်းဝယ်မယ်အဆက်အသွယ်တွေကိုလဲ ဖမ်းချင်ရင် ခဏလေးစောင့်နေ လာကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိုးဘိုဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်သည် အသင့်ယူဆောင်လာသော လက်ထိတ်ဖြင့် ထိုဝရမ်းပြေး ဆိုသူအား ခတ် လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် မစ္စတာကရစ်ပင် ရောက်ရှိ လာလေ၏။

“သိပ်တော်တဲ့ စန်ဒရီပဲ၊ ကျွန်ုပ်လို စုံထောက်မင်းကြီးကိုတောင် ဝင်ခွင့်မပေးဘူး ကျွန်ုပ်က စုံထောက်မင်းကြီးပါလို့ ပြောတာတောင် သူက အိုက်တင်တစ်တီ ကတ်ပြား ထုတ်ပြခိုင်းနေသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ် ဒီလိုလူမျိုး သဘောကျတယ်၊ သူ့ကို ရာထူးတင်ပေးဖို့ သူ့ရဲ့ အရာ

ရှိကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်း ရီကော်မင်း လုပ်လိုက်ပြီ”

ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်ကပြောရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် စုံထောက် ဦးကိုကိုကြီးအား အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးလည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်ကာ...

“ကျုပ်ကတော့ ကုသိုလ်ရပြီဗျို့၊ လူတစ်ယောက်ကို နှုတ်၏ စောင်မခြင်းနဲ့ စောင်မလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးရသေးတော့၏။ ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုစိန်လှ၊ ကိုတင်ဝင်း စသော စုံထောက်များ သည် လူသေအလောင်းကြီး၏ အနီး၌ ပေကြိုးတိုင်းကြလေ၏။ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးကြလေ၏။ ၎င်းတို့ လုပ်ကိုင်နေပုံကို မစ္စတာကရစ်ပင်က မြင်လျှင်..

“လူကလေးတို့ အလုပ်လုပ်နေပုံက ဂါးလီးဘားဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးကို လီလီပွတ်ဆိုတဲ့ လူသေးသေးလေးတွေ ဝိုင်းအုံနေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကြည့် လို့ တော့အလွန်ပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အမှုပေါ်ဖို့ ကော နီးစပ်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်က...

“နီးစပ်ပါပြီ သခင်၊ သေတဲ့ လူက အိန္ဒိယအမျိုးသား ဖြစ်သလို၊ သတ် တဲ့ လူဟာ အိန္ဒိယအမျိုးသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟောဒီ စောင်အ ဖြူကြီးပေါ်မှာ သွေးနဲ့ ရေးသွားတဲ့ စာလုံးကြီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးပြောတာ ထောက်ခံလျက်ရှိပါတယ်”

ဟု လွန်စွာ မျက်နှာချိုသွေးသော အမှုအရာဖြင့် အစီရင်ခံလေ၏။ စုံ ထောက် ကိုစိန်လှကလည်း ...

“သေတဲ့ လူဟာ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားကောက်ကိုဖြုတ် ပြန်လှန်ရ

ခံခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ သေရတာဆိုတော့ သတ်တဲ့ လူဟာ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ လည်ပင်းညစ်ပြီး သတ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်အား အစီရင်ခံရပြန်လေ၏။ စုံထောက် ကိုတင်ဝင်းဆိုသူကလည်း ..

“အသတ်ခံရတဲ့ လူရဲ့ သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး ရှာတဲ့ အခါမှာ ဟောဒီ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ အရေးမကြီးတဲ့ သံကြိုးစာ နှစ်စောင် ကုလား စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ပြီးတော့ ငွေက တစ်ဆယ့်လေးကျပ် ရရှိပါတယ်”

ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်အား ပြောပြန်လေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်ကလည်း ၎င်းတို့ ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီးနောက်...

“မောင်မင်းတို့ ဟာ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူခြောက်ယောက် ဆင်ကိုစမ်းသလိုပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောနေကြတယ်၊ ဆင်ရဲ့ သဏ္ဌာန် ပေါ်မလာဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုနှင်းမောင်သည် အခန်းရှေ့စင်္ကြံနံတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာစဉ်းစားနေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်က ၎င်း၏ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က...

“ဒီအမှုဟာ ထင်သလောက်မလွယ်ဘူး၊ တရုတ်ပဟေဠိတစ်ခုကို အဖြေထုတ်နေရသလိုပဲ၊ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ တရုတ်ပဟေဠိနဲ့ တူတဲ့ အမှုကိုလိုက်ရင်း ကျုပ်ဟာ တရုတ်ညှင်း ညှင်းခံရလိမ့်ဦးမယ်”

ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်၍ ပြောရင် စီးကရက်

ကို ရှိုက်ဖွာနေလေသည်။ ။

ကိုနှင်းမောင်ပြောသော တရုတ်ပဟေဠိဆိုသည် မှာ လွန်စွာခက်ခဲခြင်းကို တင်စားပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တရုတ်လူမျိုးတို့ သည် ပဟေဠိဂုဏ်ခြင်း အလုပ်ကို လွန်စွာဝါသနာကြီးသည့်အလျောက် ၎င်းတို့ ၏ ပဟေဠိများမှာ လည်း လွန်စွာ အဖြေရကျပ်တတ်သည် ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ သည် ခက်ခဲသော အကြောင်းအရာများကို ချိုင်းနီးပါဇယ် (Chinese Puzzle) တရုတ်ပဟေဠိ ဟူ၍ တင်စားသုံးနှုန်းလျက်ရှိပေသည်။ ။

“လူသတ်သမားဟာ တရုတ်အမျိုးသားလား” ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က မေး လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗမာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူနာမည်မှာ ‘သိုး’ဆိုတဲ့ စာလုံးတစ်လုံးပါတဲ့ နာမည် ခပ်ဆန်းဆန်းထဲကပဲ စောင်အဖြူပေါ်မှာ သွေးနဲ့ ရေးသွားတဲ့ စာလုံးဟာ ဟိန္ဒူစာလုံးဖြစ်တယ်၊ အသံထွက်က ‘ဗေရီ’လို့ ဖြစ်တယ်၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ‘သိုး’လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ လူနာမည် သိုးဆိုတဲ့ နာမည်ပါရင်ပါမယ် သို့မဟုတ်ရင် သိုးသတ္တဝါနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ရှင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်သည် အခန်းနံပါတ်(၉)နှင့်တည့်တည့်လောက်တွင် ရှိသော ဒု(၂)ပေခန့်ရှိ အုတ်စွန်းကြီးကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားလေ၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကာ မန်နေဂျာအား မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

“ညအခါမှာ တည်းခိုတဲ့ လူတွေအတွက် အစောင့်ထားပေးသလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဒီမှာ အလုပ်သမားလေးယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ညကို နှစ်ယောက်

အမြဲတမ်း စောင့်ပါတယ်၊ မနေ့က အစောင့်ကျတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော လူငယ်နှစ်ဦးကို ခေါ်ပေးလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုလူငယ်နှစ်ဦးအား...

“မင်းတို့ ညက ဘယ်အချိန်မှာ အိပ်သလဲ” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ည ၁၂ နာရီအထိစောင့်ပါတယ် ၁၂ နာရီထိုးတဲ့ အခါမှာ ဟောဒီ မောင်လှမြင့်ကို နှိုးပါတယ်၊ သူက ည ၁၂ နာရီကနေ မိုးလင်းတဲ့ အထိစောင့်ပါတယ်” ညစောင့်သမားလေးက ဖြေလေ၏။

“အေး...မင်းတို့ စောင့်နေတဲ့ အတော့အတွင်းမှာ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာထူးခြားသလဲ”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ဒုတိယပိုင်း စောင့်ရသော မောင်လှမြင့် ဆိုသူက...

“အခုသေတဲ့ ကုလားကြီးက လှေကားဝရန်တာကနေ ငုံ့ပြီး ဆေးတံလို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးတံမရှိဘူး၊ ဆေးပေါ့လိပ်ပဲရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ သူ့ကို ဆေးပေါ့လိပ် သွားပေးတော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“သူက ဆေးတံတောင်းတာ၊ မင်းက ဆေးပေါ့လိပ်သွားပေးတော့ မောင်းထုတ်တာပေါ့ကွာ့ဟား...ဟာ...ဟား..”

ဟု မည်သည့်အချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်နေမှန်းမသိသော ဦးကိုကိုကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်ရသေးတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကောင်ကလေးပြောသောစကားကို နားထောင်ပြီး နောက် အပေါ်ထပ်သို့ တဖန်ပြန်၍ တက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ၎င်းနှင့်အတူ တက်၍ သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှင့်အတူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာလည်း လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လျှင် ကိုနှင်းမောင်သည် နံပါတ်(၉)အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသော နံပါတ်(၁၄) အခန်းကို မန်နေဂျာအား ဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ မန်နေဂျာက ခါးတွင် အသင့်ချိတ်ယူလာသော သော့တွဲမှ အခန်းနံပါတ်(၁၄)၏ သော့ကို ဖြုတ်ယူကာ ဖွင့်ပေး လိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် မန်နေဂျာအား...

“ဒီအခန်းမှာ လူမတည်းတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“တစ်လ ရှိပါပြီ ဆရာ” ဟု မန်နေဂျာက ဖြေလေ၏။

“အခန်းတွေမှာ တည်းတဲ့ လူတွေ ထွက်သွားတဲ့ အခါမှာ အခန်းသော့ကို ပြန်အပ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကိုနှင်းမောင်က မေးပြန်လေ၏။

“ပြန်အပ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီသော့ပါပဲ” ဟု မန်နေဂျာက ဖြေလေ၏။

“အခန်းမှာ လူမရှိတဲ့ အခါမှာ အခန်းကို တံမြက်စည်းလှည်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု မန်နေဂျာအား မေးပြန်လေ၏။

“လှည်းပါတယ် ဆရာ၊ လှည်းရုံတောင် မဟုတ်ဘူး ၊ အိပ်ရာခင်းတွေ ၊ ခြင်ထောင်တွေကိုပါ ဖြုတ်ပြီး ဒိုဘီပေးပါတယ်” ဟု မန်နေဂျာက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီမှာ တွေ့တဲ့ ဆေးလိပ်ပြာတွေနဲ့ ဘီဒီဆေးလိပ်

အတိုကလေးတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ တံမြက်စည်းလှည်းပြီး တစ်စုံ တစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကုလားများ သောက်လေ့ရှိသော ဘီဒီဆေးလိပ် အတိုကလေးများကို ကောက်ယူ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မန်နေဂျာဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဧည့်သည် တွေရဲ့ စာရင်းကို ရီဂျစ်စတာ လုပ်သလား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“လုပ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခု ယူပြပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် ဧည့်သည် ရီဂျစ်စတာစာရင်းကို ယူ၍ ပြန်တက် လာလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ဧည့်သည် ရီဂျစ်စတာ စာအုပ်ကို ယူ၍ အခန်းနံပါတ်(၁၄)တွင် မကြာသေးခင်က တည်းခိုသွားကြသော ဧည့်သည် များ ၏ စာရင်းကို ကြည့်ရှုလေ၏။

“ရီဂျစ်စတာထဲမှာ ရေးသွားတဲ့ လက်ရေးတွေကလဲ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု မတူပါလား၊ ဧည့်သည် ကိုယ်တိုင် ရေးတယ်ထင်တယ်” ဟု မန်နေဂျာအား မေးလိုက်ရာ မန်နေဂျာက...

“ဟုတ်ပါတယ် သူတို့ ဘာသာ ရေးတာပါ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းကြီးရှိရာသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အလောင်းကြီးအား အင်္ကျီချွတ်လေ၏။ ကိုနှင်းမောင် ပြုလုပ်ပုံကိုကြည့်၍ မစ္စတာကရစ်ပင်က...

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တော့ သေတဲ့ လူဆီက အင်္ကျီချွတ်ယူနေပြီ၊ ဘာလုပ်ဦးမယ် မသိဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်က...

“လူသတ်သမားဟာ ဒီအလောင်းကောင်ရဲ့ အင်္ကျီအောက်မှာ ရှိမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အပိုအလုပ်တွေ လုပ်နေတာပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာက ရစ်ပင်က...

“နိုး...နိုး!..ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဘယ်တော့မှ အပိုမလုပ်ဘူး၊ သူ့ကို အပြစ်မပြောပါနဲ့၊ သူ့ဆီက နည်းစံနစ်တွေကို အတုခိုးပါ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုအောင်မြင့်သည် ဇက်ကလေးပု၍ သွားလေတော့၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သေသူ၏ လက်မောင်း အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်ရှုကာ ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းညိတ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအမှုဟာ တရုတ်ပဟေဠိပါလို့ ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း လက်မောင်းမှာ ထိုးထားတဲ့ စာလုံးကြီးမြင်ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါပုံ သဏ္ဌာန် စာလုံးနီကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေတော့၏။

服從

ထိုအခါကျမှ ပင် ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုစိန်လှ၊ ကိုတင်ဝင်း၊ ဆရာစိန် အစရှိသော စုံထောက်များ သည် ဝိုင်းအုံကြည်နေ ကြလေတော့၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် ဝင်ရောက် တိုးဝှေ့ကြည့်ရှုပြီးလျှင်...

“အိုး...ဟဲလ်၊ တရုတ် တရုတ်၊ တရုတ်စာလုံးပါလား၊ သေတဲ့ သူက ကုလားပဲ၊ သူ့လက်မောင်းမှာ ထိုးထားတာက တရုတ်စာဘယ်လိုဖြစ်တာ ပါလိမ့်” ဟု ညည်းညူ လိုက်လေတော့၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သေဆုံးသူ၏ ပါးစပ်များကို ဖြ၍ လက်နှင့်နှိုက်နေပြန်၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်၍ ဘီလပ်ပြန် ဆရာစိန်က.

“သေတဲ့ လူ ပါးစပ်ထဲက ဘာတွေများ နှိုက်နေပြန်လည်း မသိပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစ္စတာကရစ်ပင်က...

“စကားမပြောနဲ့ ၊ ကြည့်... ကြည့်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် လုပ်တာကို သေသေချာချာကြည့်၊ သူတစ်ခုခုလုပ်ရင် အဓိပ္ပါယ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်”

ဟု ဆရာစိန်အား ပြော လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သေသူ၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ ၎င်း၏ လက်နှုတ်လိုက်သည့်အခါ သွားတစ်စုံ (အံပုံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သွားအတုများ) ပါ လာလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုသွားတစ်စုံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချ လိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် မပြောဘူးလား၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် တစ်ခု လှုပ်ရှားရင် အဓိပ္ပါယ် တစ်မျိုးပေါ်လာတယ်၊ ဟော့ အခု သွားတွေ ပါလာပြန်ပြီ”

ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သွားများကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“ဒီအမှုဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အမှုပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်က...

“စိတ်လဲဝင်စားပါ တရားခံကိုလဲ အမြန်ဆုံး ဖမ်းပေးပါ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“တရားခံ ဖမ်းဖို့ ကတော့ နည်းနည်းကြာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိမှာ ပါ၊ ကဲ...ကျုပ်လဲ အပြင်သွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ မစ္စတာကရစ်ပင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကိုနှင်းမောင် ထွက်သည့်အခါ မစ္စတာကရစ်ပင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ လှည့်ကာ ..

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ တော့ အဖြေဟာ ငါးဆယ်ရာ

ခိုင်နှုန်းကျော်ကျော် ရသွားပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်ပြီး ခက်တယ်။ ကျွန်ုပ်မေးတာတောင်မှ ပြောချင်မှ ပြောတာ။ လူက လေးတို့ လဲ ကြိုးစားကြပါဦး။ ကျွန်ုပ်လည်း သွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ထွက်သွားလေတော့၏။

စုံထောက် ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုလှစိန်၊ ကိုတင်ဝင်း ၊ဘိလပ်ပြန်ဆရာစိန် အစရှိသော လူများ သာလျှင် အလောင်းကြီး၏ ဘေး၌ မှတ်စုရေးသူကရေး ပစ္စည်းရှာသူကရှာနှင့် အလုပ်ရှုပ်၍ နေကြလေတော့၏။

ဦးကိုကိုကြီးကမူ ကျွန်ုပ်အား...

“လာပါဗျာ၊ ဒီအသေကောင်ကြီး ကြည့်နေလို့ အမှုပေါ်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ ဉာဏ်မီတဲ့ အမှုမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ အရာပါဗျ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဦးကိုကိုကြီး ဉာဏ်မီတဲ့ အမှုမျိုးက ဘယ်လိုအမှုမျိုးလဲဗျ”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် ဉာဏ်မီတဲ့ အမှုမျိုးက မိပြီးသားတရားခံကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဇောက်ထိုးဆွဲပြီး မျဉ်းလုံးနဲ့ ဘုံးခိုင်း ဘုံးခိုင်း ရိုက်ပြီး ဖြောင့်ချက်ယူတဲ့ အမှုမျိုးလောက် ဉာဏ်မီတာဗျ ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အမှုမျိုးတွေကတော့ တယ်ပြီး ဦးနှောက်ခြောက်တယ်ဗျာ ခင်ဗျားကော ဦးနှောက်မခြောက်ဘူးလား လာစမ်းပါဗျာ၊ ပြန်ကြရအောင်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟို ဆရာတွေကတော့ တကုပ်ကုပ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းပါလားဗျ” ဟု ကိုအောင်မြင့်တို့ ဘက်သို့ မေးငေါ့၍ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးကို

ကိုကြီးက...

“အလကားလူတွေပါဗျာ၊ ကိုယ်ပါရမီ ကိုယ်မသိတဲ့ လူတွေ သူတို့ က ကိုနှင်းမောင်ကို မိမယ်အောက်မေ့နေတယ်၊ ဦး အလကား လူပေါတွေ”

ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုအောင်မြင့်က..

“ဦးကိုကိုကြီး.. .ပြန်ချင်ပြန်စမ်းပါဗျာ၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ပြန်မှ ပါ၊ စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုတော့ လူရဲ့ အတုကိုယူပြီး လျှောက်လုပ်နေတဲ့ မျောက်တွေနဲ့ တူတယ်ဗျာ၊ ဒါပဲ ကျုပ်တို့ သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးကိုကိုကြီးသည် ရှေ့မှ ထွက်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားခဲ့လေတော့၏။

*